

#Протест

Вестникът на активния човек

Издава се с дарения

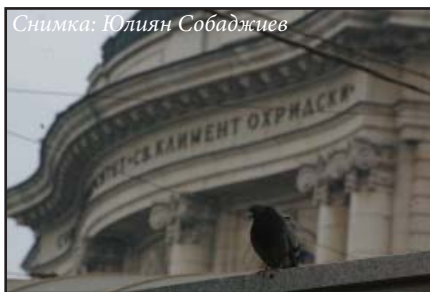
Разпространява се бесплатно

20 – 26 януари 2014 г.

www.facebook.com/vestnikprotest

Брой 2 (23), година II

Дъното на моралното падение

Първите две седмици на 2014 г. ни донесоха емоции, които занимаваха страната през по-голямата част от времето и отклонили общественото внимание от други, далеч по-важни проблеми. Схемата не е нова и се прилага от всички управляващи, които използват скандали и пикантерии, а ние се хващаме безотказно на въдицата. И кучето лае, а керванът си върви...

Тънка червена линия

Този път обаче беше преминала една граница, която не бива и не може да бъде толерирана. Същата невидима нишка се скъса и с назначаването на Делян Пеевски за шеф на ДАНС. От онзи момент преди 7 месеца досега властта се окопава в своята безморалност и липса на всякаква етика и застава ясно и недвусмислено от другата страна на барикадата спрямо народа. Демокрацията се потъпква, столицата е затворена от хиляди полицейски сили, член Първи на Конституцията на Републиката избледнява дори на хартия, понеже никога не е бил прилаган на практика.

Случилото се с Волен Сидеров трябва да ни покаже две неща. Първо, че ние продължаваме да сме склонни да ни заблуждават с шоумени и шутове. И второ, че управляващите не са си взели поука от историята с Пеевски, както упорито ни убеждаваха. Тъкмо напротив, продължилият над 220 дни протест ги закорави и ги направи напълно бездушни. И вече съвсем не си дават сметка как ще обитават съвместното ни пространство занаяпред. Няма да реагират, защото не искат да реагират. Защото имат други приоритети.

Има ли пилот в самолета?

Всъщност последните дни трябваше да преминават основно в разговори по поредните доказателства колко вредна е тази власт за страната – опорочените конкурси за избори на главен съдебен инспектор и за изпълнителя на Южен поток, предложеният от Правителството нов Наказателен кодекс, обсъжданият на закрито заседание нов Закон за образованието, тихомълком подписаните нови заеми, подготвяният точно преди изборите за Европарламент нов Изборен кодекс и т. н.

Всъщност трябваше да си говорим за това, че Държавна сигурност се активизира явно, изпълзя от дупките и настъпва агресивно в публичното пространство. През агент Гоце (Георги Първанов), който възкреси проекта АБВ, за да „удари през ръцете“ Станишев, а всъщност в очевидна сделка за новото БСП. През агент Буда (Бойко Борисов), който сключва тайни сделки за Белене с Румен Петков срещу подкрепа за АБВ. През агент Павел (Лютви Местан), който панически спуска опорни

точки и възкресява скелети от гардероба. През агентурния апарат в църквите, който активно прокламира, че протестите са вредни за вярващите. Не, комунистическият репресивен апарат не е слязъл от сцената. Тъкмо напротив – никога не е излизал, а спокойно и търпеливо изчаква своя миг. Такава агресивна активизация може да означава само едно –

политическата класа се готви за парламентарни избори.

В този стремеж обаче тя стигна дъното на моралното си падение и неуморно и безспирно копае надолу. Не познава други посоки. Но познава средствата на манипулацията, медийните чадъри, лъжата и обслужващите псевдоврагове. Разчита на своите пиари да прокламират определени теми и удобно да бъдат забравяни други. Щом не са го давали по телевизора, значи не се е случило.

Добре че все още има качествена журналистика и търсещият човек може да бъде информиран и да направи правилните избори. Властта обаче разчита на нашата слаба памет и на традиционното ни подсъзнателно усещане, че „тогава беше по-добре, а сега гледай какво става“. Не, приятели, сега и занаяпред ще става това, което ние си направим и позволим.

Кои ние обаче? И какво да направим? Имаме ли въобще шанс?

Той е само един. Ясно да заявим какво искаме да се промени в тази страна, да очертаем тези задължителни общи посоки, около които всички да се обединят, да настояваме за тях и да отстоим своята морална позиция в деня на следващите избори с информиран вот, свободен от медиите и структурите на Делян Пеевски, Цветан Василев и ТИМ.

Казват, че пътят от дъното е само нагоре. 240 души опровергават този афоризъм. Нека ние опровергаем тях.#

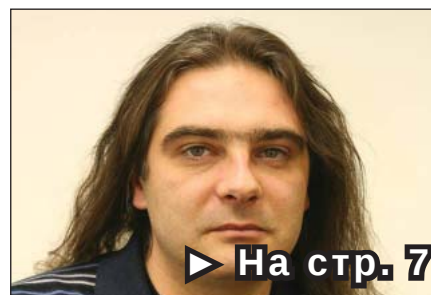
▶ На стр. 3

НЗОК – нито здраве, нито каса

▶ На стр. 5

Променяйте формата на протеста

▶ На стр. 7

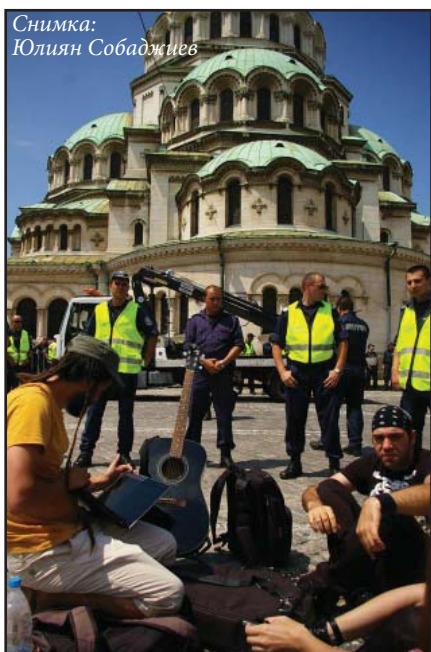
Интервю с Владимир Йончев

С. КАТО СКАНДАЛ

Тони Николов

Управляващата коалиция в началото на 2014 г. най-сетне постигна онова, към което се стремеше: политическото в България стигна до такъв разпад, че успя да се „стабилизира“ в най-ниската си точка. **Регресивна еволюция** – такава е диагнозата на сегашната политическа „стабилизация на дъното“, която „атакува“ и съспива живота на всеки български гражданин. „Последната капка“ в зловонната тиня – скандалният полет до Варна на крепителя на парламентарния кворум и на неговия антураж – ясно показва докъде можем да стигнем като общество и какво ни очаква оттук насетне.

Случилото се е логичен завършек на всичко, заради което десетки хиляди граждани излязоха на улиците след 14 юни, заради което протестите продължават над 220 дни. Знаем, че обяснението за „морален протест“ продължава да е непонятно за управляващите, уви, и за част от българското общество. А всъщност това бе единственият начин да се изрече истината. Да се заговори за процесите на политическо разложение, започнали отдавна – още с **безпринципните коалиции „по царски“** – които ситуацията през 2013 г. просто ускори. Пред очите ни, в няколко поредни правителства, окончателно и последователно бяха погасени принципите на политическата отговорност, на справедливостта и равенството пред закона. За да се стигне до втория „коалиционен пат“ (след онзи от 2005 г.) – само че още по-циничен и с още по-силен дъх на корупция. За да се стигне до тоталното безочие, намерило политически израз в номинацията на Делян Пеевски за шеф на ДАНС, което предполагаше **заличаването на всяка граница**

Снимка:
Юлиян Собаджиев

между корпоративен и публичен интерес. Откъдето и дойде разделението между политика и етика, между демокрация и държава.

Как, освен с протест, гражданите можеха да реагират на една безпринципна коалиция, в която двете (силно понамирисващи на **корпоративизъм**) „управленски яйца“ им бяха предложени в мръсната кошничка на „Атака“? Да, вярно е, че и управлението на ГЕРБ не беше цветето за мирисане, затова и то падна под натиска на улични протести. Да, „старата десница“ също има своите „нереформирани грехове“ и лични ежби, които продължават да тегнат над политическото ѝ битие.

Въпросът е, че тъкмо сега стигнахме точката на политическия разпад, небрежно прикрит зад паравана на т.нар. „кабинет Орешарски“.

Нима за някого е тайна защо не може да се сключи коалиционно споразумение между БСП и ДПС за сегашното управление?

1. Защото „срамна тайна“ е, че **всъщност управлява ДПС**, ала с безрезервната подкрепа на БСП (защо е така и каква цена ще плати за това БСП са въпроси, на които социалистите тепърва ще трябва да дадат отговор).

2. Защото самият модел на властта претърпя промяна. Ако досега дадена политическа власт се корумпираше отвътре под натиска на отделни икономически интереси, сега – под маската на „Орешарски“ и с появата на първата частна партия „без цензура“ – една единствена **икономическа групировка открито се разпорежда в държавата**. А всичко останало – идеологии, политически партии, парламентарно представителство, независима съдебна власт – е само детайл, подробност от пейзажа, като присъствието на г-н П. в неговата „лафка“.

3. Защото целият този „частен уют“ нямаше да е възможен без едно друго позорно съжителство, от което и БСП, и ДПС бягат и все повече ще се укриват като пипнали „срамна болест“ – **подкрепата на някой си г-н С.**, с цената на всички негови налудни „атаки“.

А последното, колкото и да не се нрави на управляващите, е сериозен не само външнополитически, но и вътрешнополитически проблем.

Не че международните измерения на скандалите на въпросния г-н С. са пренебрежими за репутацията на България. Изобщо не е така. Аrogантното издевателство, на което бе подложена френска дипломатка в самолета за Варна, както и заплахите как „страшна Атака“ едва ли не ще превземе на 10 януари посолството на САЩ в София, със сигурност няма да останат без последствия.

Те, подобно на всички други „истерии с тапи“ в Брюксел или „изпълнения“ по плажовете на Варадеро и къде ли не още, са само белезите на

„срамната болест“, поразила днешната политическа власт в България.

Защото истински срамната тайна на българската политика е **цената, на която е платено съществуването на правителството** на Орешарски. И още по-отвратителното е, че тази цена не се измерва единствено със сумата левове, които ще бъдат измъкнати допълнително от джоба на всеки български данъкоплатец. А тя се измерва с цялата безпардонна наглост, с униженията, на които бяха подложени немалко български граждани, спирани и тероризирани по улиците от една самозабравила се шайка, която под прикритието на депутатски удостоверения бе дори закриляна от българската полиция.

В този смисъл единственото валидно извинение, което можем да поднесем на френското аташе в „Алианс Франсез“ във Варна, би трябвало да гласи следното: „Г-жо Дюмортие, Вие сте една от нас! И гаранцията, че случилото се с Вас никога вече няма да се повтори, е гаранция за това, че България ще бъде пълноправна европейска държава!“.

Всичко друго, всеки отказ на българското правосъдие да се произнесе по скандалните деяния на г-н С., би било пълен позор. Това в правно отношение.

А в политически план сме длъжни да изискам **обяснения от друг един г-н С.**, само че лидер на ПЕС. Относно цената за България от деянията на първия г-н С., негласен коалиционен партньор на днешното правителство. Относно цената на днешното управление, добутало България до политическото дъно. Относно „толерирането“ и безнаказаността на едни самозабравили се и поставили се отвъд закона лица, докато в същото време други граждани бяха малтретирани и арестувани от полицията, защото са изразили законното си право на протест. Относно **насаждането на езика на омразата**, разразило се в пика на бежанската вълна, когато от трибуната на парламента депутатка от „Атака“ делеше човешки същества на хора и нехора, без никой от управляващите да реагира!

Иначе всичко бързо ще се забрави. Управляващите, поне интуитивно, владяят урока на Макиавели, че „народът обича да бъде лъган“. Не е трудно да си представим и как ще се опитат да овладеят парламентарната група на г-н С., а и нищо чудно той пак да избегне правосъдието, явявайки се на следващи избори.

Не изтръгнем ли истината за това управление, дори с цената на предсрочни избори, България няма да има политическо бъдеще. И нито ние, нито нашите деца ще бъдем граждани на една реална демокрация. Защото България като „фасадна демокрация“ ще затъва все по-надолу и по-надолу – от скандал на скандал, през изстъпленията в един или друг политически клоун – докато в един момент не остане само спомен на картата.#

Статията излиза за първи път в електронния портал „Култура“. Публикуваме с разрешение.

Катастрофално.

Тази дума описва състоянието на Националната здравноосигурителна каса (НЗОК) и на здравеопазването като цяло. Кое доведе до това?

Какво е НЗОК?

Със **Закона за здравно осигуряване** през 1998 г. се въвежда задължително такова за страната ни. НЗОК започва да функционира от 15.03.1999 г. с цел администрирането на този процес. Отговорността за събиране на постъпленията от вноските за здравно осигуряване обаче е поверена от 2006 г. на Националната агенция по приходите. Още от самото начало на създаването ѝ сякаш **липсва визия как да изглежда здравеопазването** в страната и как да се провежда на практика. Към днешния момент българите нямат доверие в системата. И с право.

Нещата започват да се забатачват след 2001 г. – тогава Касата започва да плаща част от болничното лечение. С всяка следваща година се добавяха нови и нови лечения и медикаменти, които тя поема, но приходите от здравни вноски се оказаха крайно недостатъчни, за да се финансира всичко това, въпреки бавното увеличение на процента на вноската – към настоящия момент тя е в размер на 8%. За 2012 г. постъпленията в НЗОК са 1,728 млрд. лв.

Наистина ли парите за здраве не достигат, или има друга причина за кризата?

Кой плаща сметката?

Реално най-големият платец на здравни вноски би трябвало да е самата държава, тъй като тя осигурява близо 4 млн. души – това са държавните служители, учениците, пенсионерите, студентите, социално слабите и др. Затова тя внася около 941 млн. лв. Следва частният сектор, който осигурява 1,5 млн. души и който генерира въпросните 1,728 млрд. приходи. И остават около 2 млн. души с прекъснати здравни права, тъй като не се осигуряват за здраве. Вече няколко години никой не успява да се справи с този проблем. Болниците нямат право да откажат лечението им, а реално няма плащане за ползваните услуги. Всички си спомняме и проблемите с лекарствата за онкоболни, които все не достигат и които до голяма степен са причината за дефицита за миналата година. Проблем има и с плащанията към болничните заведения, да не говорим за обидно ниските заплати на заетите в сектора, което води до бягството им в чужбина, тъй като там трудът им се оценява в пъти повече. Липсва и качествено оборудване, а в случаите, когато то е налично, поддръжката му също коства не малко средства, заради което техниката на практика не се използва. Не достигат екипи за спешна помощ, не достигат направления, а най-вече – не достига смелост на нито едно правителство в последните 10 години да запретне ръкави и да реформира сектора.

Участниците

В края на миналата година лекарите заплашиха с протест, поради опасността болниците да

НЗОК – нито здраве, нито каса

Михаела Лазарова

Снимка: cross.bg

останат без плащания от НЗОК и да получат само 80% от сумите за извършената от тях дейност. Стигна се дотам, че дори **заговориха за де-монополизация на здравната каса**. Самото правителство изненадващо спрямо политиката си намекна за стартиране на такъв процес. Спорен е въпросът ще помогне ли това за трупаните с годините проблеми. А и по какъв начин ще се появят конкуренти, без да предизвикат сътресения в и без това разклатеното здравеопазване. Необходима е особено внимателна преценка кой още ще навлезе, коя каса с какво ще оперира и какво ще финансира, да се заложат механизми, които да не допускат злоупотреба със средствата на хората за услугата „здравеопазване“.

Има ли средства?

В България парите за здраве са около 3,5–4% от БВП, като леко нарастват всяка година. В числено измерение това прави около 2,8 млрд. лв. Тези показатели са по-ниски в сравнение с другите страни от ЕС, където този показател е между 6 и 8%. Отделно от това у нас **домакинствата наливат още 3 млрд. лв.** като доплащания за лекарства, болничен престой и други, като по този показател сме на едно от първите места в ЕС. И не само по този. На едно от първите места сме и по брой болнични легла, като те продължават да растат. Освен това българите са и от най-честите посетители на болници, което говори и за нещо друго – че услугата не се доставя качествено. И сякаш се набляга на лекуването, а не на превенцията на заболяванията. За всичко това сигнализира и Световната здравна организация, като съветва да се вземат мерки.

Тоест парите за здраве не са малко. По-скоро **проблемът е в управлението им** – как и за какво се използват. Дали е рентабилно да се поддържат толкова много болнични заведения и толкова много легла? Дали работата на лекарите не е да преглеждат хората, а не да са заринати в бюрокрация? Нормално ли е да свършват направленията за седмица и хората да чакат цял месец, за да се доберат до тази ценна хартийка? Редно ли е държавата да прехвърля една част от своите ангажменти към НЗОК (като например „ин витро“ процедурите)? Ще могат ли тези, които реално хранят системата, да разбират къде потъват парите от вноските им? Докога един екип за спешна помощ ще обслужва цяла община? Отговаря ли качеството на медицинските услуги на тяхната цена и ще седне ли някой най-накрая да изчисли кое колко следва да струва? И промени ли се политиката съобразно измененията в демографската структура през последните години?

Истината е, че на този етап никой не може да отговори на тези въпроси. Кабинетът на Пламен Орешарски не изневери на практиката на предшествениците си да твърди, че ще работи за реформи в здравеопазването, а **реално да няма никаква визия** какви да бъдат те и как да ги осъществи. Защото **здравеопазването е един от най-болните ни сектори**. И реално не опазва здравето, а точно обратното. Постоянно прекрояване на бюджета и опит да се угоди на всички не е достатъчно и не може да прикрива вече острата нужда от нова стратегия. Но работеща такава.#

В(б)олният ездач

Димо Господинов

Снимка: bulfoto

Държавата е България, държава – член на ЕС – „клуб на богати“ и цивилизовани страни. Годината – 2014, сиреч 21 век. Лидер на парламентарна група в българския Парламент и основен крепител на правителството провокира скандал в самолет (по време на полет!), след което се сбива на летището със случаен гражданин, удря полицай в лицето и съвсем спокойно се изнизва с тумбата си съучастници, по една случайност негови съпартийци и „народни представители“. После се обръща към журналисти с реплика от рода на „искате да ми видите фалоса ли?“, а от следпроизшествението му турне по телевизионни студия лъха по-скоро чувство на гняв и онеправданост, отколкото на вина и смирение. Името на този човек е Волен Сидеров и той, естествено, е жертва на световния юдео-империалистически заговор. Независимо че има цяла телевизия, а плакатите и билбордовете му висят навсякъде из страната...

И най-честото обяснение, което чуваме за това несъмнено скандално поведение, е, че „Волен е луд“. „Не е с разсъдъка си“, „чавка му е изпила акъла“. Сякаш е невъзможно да си представим, че нормален човек би се държал така, още по-малко това да е последователен стил на поведение. Всеки предрича провал на „Атака“ на изборите, защото „няма как някой да гласува за подобна пародия на партия“. И въпреки това пак ги гледаме в

Парламента за трети пореден мандат.

„Как е възможно това?“ – пита се народът – „Това или е някаква шашма, или затъпяването на българина очевидно е много по-тежко от очакваното“. Макар и в последното да има нещо вярно, истината е много далеч. И не можем да я видим, защото сме се концентрирали в личността, а не в средата, която ѝ позволява да вирее и процъфтява. Живее се в заблудата, че има там някакви луди, които развалят пейзажа, и ако ги нямаше, всичко щеше да е много по-добре.

Не, те въобще не са луди, а Волен Сидеров е един пресметлив опортюнист. Той е готов на всичко, за да влезе във фокуса на камерите и за него да се говори по медиите. И се справя, при това – много добре. С 1-2 провокативни рейда: било сбиване, било изказване или друга провокация, той си осигурява минимум 2 седмици обществено внимание. Само си представете каква ефективност е това! Има хора, които прекарват години в усилен, гравивен труд или плащат цели състояния, за да ги поканят в някой сутрешен блок и някой да чуе за делата им. А този занимава народа през ¼ от времето в годината (напълно безплатно), без да е направил или предложил почти нищо важно и съществено за тая цел. И после Волен бил луд!

Всъщност в един свят, в който борбата да попаднеш под светлините на

прожекторите е особено жестока, скандалното поведение не е изолиран случай. Нещо повече – то е рецепта за добър маркетинг и бърза и лесна слава. Е, тогава Азис луд ли е? Мадона луда ли е? Да не ги изреждам хиляди други, които припечелват от палячовщина. „Е – ще каже някой, – то има разлика, едното е шоу-бизнес, другото – политика“. А погледнете пак поведението на политиците (не само у нас) и си помислете пак. Всеки се стреми да привлече внимание – кой както може. Все едно всички са на кастинг на „България търси талант“ – едни впечатляват с глас, други със сценично присъствие, а трети (подобно на Волен) просто пеят „Кен ли“ и обикалят света с милиони гледания!

Изводът е: няма лоша реклама! И докато гостува в най-гледаните предавания по телевизията да обясняваш дали трябва да ти гледаме фалоса или не – прокарваш, между другото, и налудничавите си тези, които иначе не биха намерили трибуна. Така намиращ и кой да ти се върже, така и печелиш избори. Елементарно, Уотсън! Дори и да вкараме Волен в затвора, ако ще и цялата парламентарна група на „Атака“ да бъдат изхвърлени от Парламента и политиката, нови ще се появят. Защото палячовщината се гледа така, както вечер хората си пускат „Комиците“, „Пълна лудница“, „Биг брадър“ и прочее. Място за шут и в политическия жанр винаги ще има, докато има кой да му се връзва.

Отделен, но не по-малко важен, е и въпросът, че политическите тези на „Атака“ намират отклик у една немалка част от населението. Сюжетът за световната конспирация и външната сила, която пречи на теб и на клетата ти родина да сте цъфнали и вързали, е актуален навсякъде, където има сериозни нива на бедност и безпросветност. Страхът от чуждото, ксенофобията са обществени болести, подобни на параноята у личността. Те обаче не идват от добро и не ходят по най-богатите. Дълбоката несправедливост на всички нива в обществото ни създава огромен стрес, който може да избие най-малкото в агресия.

И вместо заключение ще кажа, че Волен е ездач. Той язди народното недоволство, копнежа по сеира, отровената медийна среда, недъзите на демокрацията и всички други обстоятелства, които го правят възможен и проспериращ брокер на политическа воля. Концентрирайки се върху неговата личност, ние игнорираме това, което създава хора като него. Предлагам да направим обратното: #игнорирайтеволен, #концентрирайте се върху обстоятелствата!#

Кристиян Таков: Променятے формата на протеста непрестанно

Доц. Таков няма нужда да бъде представян. Още на 27 октомври 2013 г., в първите няколко дни на студентската окупация, той бе поканен в Аудитория 272 да изнесе лекция. Два месеца и половина по-късно, дни след обявяния край на окупацията, ние искаме да припомним този негов текст със съкращения, за да заявим на студентите и обществото, че окупацията отдавна е победила. Че злото вече е ограничено.

Ще започна с не толкова обнадеждаващи думи. Това правителство с окупация на 272 аудитория няма да се саморазпусне. Окупацията все пак е въпиющо необходима, но ако продължи повече, вие ще се изморите, ще се отчаеете, а **те вече са свикнали да са дебелокожи и дебелоки**. По тази причина бих си позволил да дам идея: променятے формата на протеста си непрестанно, не ги оставяйте на мира, те свикват с всяка форма на протест. Те са като флуид – в каквато съдина ги налеее, такава форма заема.

Не смятайте, че от вашето протестно действие ще последват конкретни последици, но ще има много други важни последици и ви благодаря, че сте тук.

Показвайте на отворотелните, че са нетърпими, те няма да се засрамят, бъдете сигурни, но **ако им отнемате комфорта, това ще ги направи поне по-предпазливи**, няма да се променят или да станат по-добри. И тогава за какво всъщност си струва да се води някаква борба? Веднага ви казвам:

Има един психологически експеримент, който показва, че когато ние се намираме в среда на мошеници и на тарикати, постоянно, постепенно и неотклонно започваме да копираме поведението им. Когато виждате безобразността навсякъде, вие няма как да не започнете рано или късно да я копирате повече или по-малко. И, уверявам ви, **нещата започват с малкия компромис**. Благодаря ви, че не сте го направили.

На колегите, които искат да си имат лекции и да си учат, а вие им пречите, искам да кажа само едно нещо – да не се притесняват, те ще си научат, но не знам къде ще си приложат знанията.

Искам да ви разкажа една случка, която е много симптоматична. Става въпрос за законопроект за икономическите и финансови взаимоотношения с дружества, регистрирани в юрисдикция с преференциален данъчен режим, и техните действителни собственици. Той предвижда рестрикции, ограничения за дружества, регистрирани в т.нар. офшорни зони.

Офшорните зони са територия от някакъв държавен суверенитет, която се характеризира с две неща. Първото е облекчен данъчен режим, второто е неяснота относно действителните собственици на едно дружество. Другият възможен начин да се скриват истинските собственици съществува в България, съвсем официално регламентиран в Търговския закон. Това е акционерното дружество с акции на приносител, които са отпечатани на хартия, и за техен собственик се смята този, който физически ги държи. И в България има пълната перфектна

възможност да се организира нещо така, че да не е ясно кой е собственикът.

Напоследък много усилено се говори, че трябва да е ясна собствеността на медиите. Тя няма как да е съвсем ясна, защото много лесно може да бъде скрита. Струва ми се, че не е толкова важно кой е истинският собственик, а да знаете ръководните му принципи. Само че за целта трябва да бъдете внимателни.

Та какво предвижда този закон. В член четвърти виждаме изключения. Всяко едно от тях е въпрос на две хиляди лева хонорар за адвокатско дружество, което да подготви необходимите документи и да преодолее ограниченията.

Така излиза, че **законът с едната ръка вдига огромна брадва, а с другата отваря широка порта**, за да заобиколите дръвника. Струва ми се, че цялото упражнение може да има най-различни цели. С риск да демонизирам Делян Пеевски, че предлага няколко възможни сценария.

Законът влиза в сила от 01.01.2014 г. След като това се случи, Делян Пеевски или неговите дружества, или свързани с него лица, или негови довереници, вече отдавна готови с необходимите документи, ще ги внесат и ще получат съответните регистрации и разрешения. След което надигналото се обществено възмущение ще принуди управляващите да отменят закона.

Всяка отмяна на такъв закон действа занаяпред, т.е. това, което е станало при неговото действие, ще остане законосъобразно и действително. В резултат който е прилагал да мине – минал.

Втори вариант: веднага след приемането на закона народен представител атакува закона пред Конституционния съд и този път той решава да въдвори ред в държавата и обявява закона за противоконституционен. Резултатът е това, че законът не се прилага. Отново за в бъдеще.

Трети възможен сценарий: идва нов парламент, новият парламент решава не просто да отмени закона, а да ревизира неговите резултати. Ако се опита обаче да ревизира вече сключени договори, ще се сблъска челно с конституцията, в която е разписано, че частната собственост е неприкосновена.

По този начин се действа. Лошото е, колеги, че в момента **в България действат 344 закона и по моя груба сметка между 2 и 3 хиляди подзаконови нормативни акта**, постановления, правилници, наредби и инструкции – и не броя актовете на местната власт.

Как да се оправим в тази гора, как да следим всеотранно какво излиза, какво ще стане, откъде

ще ни изпързят? Изключително трудно е. Но това вече е и ваша задача. И **задача на журналистите**, които освен да пишат, трябва и да разбират нещо от право. Те трябва да са напълно ясно как е възможно да се случи нещо, което те възнамеряват да сторят.

За да разберете замисля на законотворците, трябва да загубите няколко часа, които можете да прекарате много по-приятно.

Злото може да бъде спирано само с ежедневни, непрестанни, изнурителни и неблагодарни усилия. Но вероятно поради вашата невероятна младежка енергия и скромния ви жизнен опит вие си мислите, че злото може да бъде спряно. То не може нито да бъде спряно, нито излично. Това е все едно да кажете: „Ще премахнем корупцията“. Няма да я премахнете. Повечето хора страшно се кефят да бъдат корумпирани.

Злото е нещо, което дава страхотни облаги, затова вие не можете да го изкорените, **може да го ограничавате непрекъснато**. Лошото е, че за неговото ограничаване са необходими непрестанни, ежедневни усилия.

Вие сега си губите времето в 272 аудитория и няма да постигнете желаните резултат. Пламен Орешарски ще продължи да бъде премиер. Злото няма да изчезне, **въпреки това си мисля, че си струва тази борба**.

Защото, както ви казах, когато гледаме само лоши примери, ние постепенно се поддаваме.

Искам да свърша с изказването на един протестански свещеник в нацистка Германия. Той казва: „Когато дойдоха да вземат евреите, аз мълчах, защото не бях еврейин. После те дойдоха да вземат комунистите, аз пак мълчах, защото не бях комунист. А когато дойдоха да вземат мен, нямаше никой останал, който да говори“.

Благодаря ви, че сте останали, и наистина евала.#

Снимка: Юлиан Собаджиев

Изтеглени и пренасочени

Момчил Петров

„Затова изтегляме нашите търговски представители от Западна Европа и ги пренасочваме именно към тези страни, които споменах (говорим за Виетнам, Обединени арабски емирства, Катар, бившите държави от Съветския блок – Узбекистан, Азербайджан...)“

Това не е цитат от програмата на „Атака“ за предстоящите избори, произнесен в екзалтирано състояние от Волен Сидеров на предизборен митинг. Това са дословно предадени думи на министър Драгомир Стойнев в предаването „Факторът Кошлуков“, излъчвано по телевизия, финансирана от една банка, оперираща с капитали с произход, приблизително поравно разпределен между „бившия Съветски блок“ и останалите цитирани страни, като изключим Виетнам. На пръв поглед твърдението на министър Стойнев е безсмислено.

Защо е необходимо да „изтегляме“ търговските представители от Западна Европа? Отговорът на министъра е: „Моята основна задача е да съсредоточа износа в страните, където има икономически растеж, защото там има и пари“. В нормалната лексика желанието за навлизане на нови пазари не се засвидетелства с оттегляне на търговски представители от настоящите. Вниманието към нови възможности не се привлича с омаловажаване на досегашните. Мислене от типа „едното за сметка на другото“ е стратегическа слабост.

Зад думите на Стойнев ясно прозират няколко твърдения:

1. Успешните държави са тези от типа на комунистически Виетнам, авторитарния „бивш Съветски блок“ и арабските монархии. Там е развитието, процъфтяващият обществен модел, там е алтернативата на западния Запад. Ние сме зле, защото сме извън тази бурно развиваща се, богатееща общност, а сме се обвързали със Запада.

2. Преориентацията на България е напълно възможна, това е постижима цел, осъществявана стъпка по стъпка от този кабинет. Ето, „изтегляме“ търговските представители от Запада и ги „пренасочваме“ към правилните места. Утре така ще „изтеглим“ и „пренасочим“ и другите български официални лица, представляващи нашата политическа, военна и ценностна обвързаност.

3. Все пак начинът един бизнес да успява, да продава, да се развива е да бъде близо до правителството. Вие бъдете лоялни към правителството, пък покрай тези „пренасочвания“ все нещо може да има и за вас – все пак пренасочването го прави Стойнев, той „води“ бизнеса и отваря вратите на Азия за него.

Последното, което стои зад думите на Стойнев, е желанието да се помага на бизнеса. Много е вероятно от намеренията на министъра да не последват непосредствени събития. Реалните действия на това правителство се случват в две сфери

– тази на безкомпромисното прокарване на икономическите интереси на кръговете, от които кабинетът е зависим, и тази на пропагандата. А министър Стойнев дава всичко от себе си и в двете направления. Неговите изказвания очертават свят, в който една част от българите искат да обитават: държавата отваря фалирални комбинати, държавата осигурява поръчки за години напред на „ВМЗ-Сопот“, държавата мачка чуждите собственици и отваря „български вериги магазини“, държавата „води“ бизнеса в азиатското Елдорадо, бурен икономически растеж започва всеки момент, стартират строжежи на атомни централи и газопроводи, а по-чести от намаленията на цената на тока са само увеличенията на размера на социалните помощи. Докато този свят съществува на телевизионния екран, няма значение какво се случва в действителността.

Давам си сметка, че в обяснението на изявленията на Стойнев от последните месеци с пропагандна стратегия има известен оптимизъм. Обратната хипотеза, че начело на икономиката и енергетиката стои човек, който действително възнамерява да осъществи заявените намерения и който вярва, че подобни действия са ефективни, е далеч по-страшна. Реалната надежда е, че българският бизнес ще прави необходимото поражение от поведението на министър Стойнев да бъдат възможно най-малки.#

Сидеров: „Френското посолство да ми се извини“

Васил Димитров

В последно време в България все по-ясно се откроява родният Христос – казано по нашенски – Волен Сидеров. И явно в това няма нищо случайно – той е завършил „Богословие“, дошъл е на политическата сцена, за да изкупи греховете на онеправданите си избиратели, а напоследък даже се жертва заради народа по българските летища. Но както се случва с всички борци за мир и справедливост по света – той е обект на атаката на нечисти сили, на яростните нападки на хора, служещи на Сатаната. Сидеров пристигна от София във Варна със самолет, за да изнесе литургия на партийния... пардон – религиозния митинг пред своите миряни, но още в самолета френска дипломатка разбра, че той буди народа,

и реши, че трябва да спъне развитието на България, като започне да псува Сидеров и българите, да повтаря те колко са жалки и не заслужават да са в рая, наречен ЕС. Разбира се, родният Исус не можа да понесе тези думи за собствения си народ и подходи с необходимата агресия към французойката – но той няма вина. След това млад мъж, очевидно обладан от дявола, също трябваше да бъде превъзпитан, а когато полицай се намеси, за да защити някакво си право на хората, Сидеров просто не издържа и удари служителя на реда.

След всички тези кръстоносни акции, с които Волен успя да запази достойнството на българите, той бе стъпкан от медиите и от наши и чужди политици – атеисти, продали душата си. Френско-

то посолство защити своята дипломатка, като поиска извинение от Сидеров, а главният прокурор поиска да се сваля ореолът му, казано по български – имунитетът му.

Но и тук този роден Христос не се предаде. Той излезе и каза истината – французойката го е напсувала, полицаят е бил Сидеров, главният прокурор е подведен от безбройните лъжи от целия бездушевен народ, с изключение на мъдрите миряни, наречени атакисти. И не той трябва да се извини на френското посолство, а френското посолство трябва да се извини на Сидеров.

Пазете го като стайно цвете!#

„Въпросът „Кой?“ е много интересен. Той ми звучи като... олигофренски въпрос, извинявайте за израза.“
Депутатът от ДПС Йордан Цонев постави диагноза на десетките хиляди, обиколили площадите на България през последните 7 месеца в протест срещу сливането на мафията и властта.

Владимир Йончев: „Всяко поколение има своята революция“

Владимир Йончев е главен редактор на сайта OFFNews. Докато учи трети курс „Философия“ в СУ е един от организаторите на студентските протести през 1997 г.

Снимка: личен архив

#: Владо, разкажи ни повече за събитията около 10 януари 1997 г.

В: Бях 3-ти курс. Дни преди 10 януари при мен дойдоха студенти от 2-ри курс. Казаха ми, че се подготвя жива верига пред Парламента и ме попитаха дали мога да организирам колеги. Сутринта едва обградихме сградата.

По същото време беше насрочен митинг на ВМРО пред НДК. Когато митингът тръгна към Парламента, мнозина се включиха и напрежението започна да ескалира. Започнаха да се чупят коли, хора издърпаха загражденията и нахлуха вътре. Привечер даже направихме жива верига, с която да пазим сградата.

Някъде към 23:00 ч. хората започнаха да се разотиват. Около 1:30 след полунощ на площада останаха малко хора, дойдоха полицаи от страната, които помляха народа и пребиха последните останали 150-200 души, след което изведоха депутатите.

#: Виждаш ли прилики между протестите през 1997 г. и сега?

В: Приликите са много. И тогава имаше усещане, че повече така не може да продължава, че това е подигравка с нас. Искахме да живеем в едно по-добро общество. Разликите са две. Тогава материалното положение беше изключително тежко, наистина се гладувахе. В момента няма масов глад.

Другата разлика е, че тогава се виждаше ясна алтернатива. Всъщност тогава ние не се опитвахме да свалим правителството. То вече беше подало оставка. Тогава искахме да се разпусне Парламента и да не се съставя второ правителство на БСП.

#: А има ли други разлики между двата протеста?

В: Другата разлика е в организацията. Сегашните протести са много по-хаотични. Тогава имаше добре орга-

низирани структури. Младешката организация на ВМРО тогава беше изключителна силна и беше ядрото на студентските протести. Тя няма нищо общо със сегашното ВМРО.

На второ място са синдикатите, които бяха много активни. Имаше блокади на много места. Другата голяма разлика е, че тогава в бунтовете участваше цялата страна, а не само столицата.

#: Въпреки липсата на социални мрежи и интернет, все пак организацията е била на едно доста по-високо ниво?

В: Аз бих казал, че организацията беше по-добра точно заради липсата на социални мрежи и интернет. Сега си мислиш, че като пуснеш събитие във Фейсбук, вече всичко си организирай. А тогава, за да се направи връзката, трябва да се видиш с хората поотделно и да им кажеш какво е решението, да има някакъв предварителен план.

#: Днес окупаторите от университетите се разграничават от всички партии. Окупацията през онова време имаше ли партийен наклон?

В: Тогава нямаше окупация. СУ беше окупиран само за няколко часа. Рано сутринта на 13 януари отидохме в университета и „окупирахме“ е твърде силно казано, защото пускахме всеки в сградата. Всички отиваха към 272 аудитория, където проведохме Общо събрание. Проф. Чочо Бояджиев ни каза: „Най-голямата грешка, която можете да направите, е да окупирате университета и да се затворите зад стените му. Вашето място е отпред, на площадите“. Ние попитахме какво ще стане с тези преподаватели, които ще продължат да водят часове, да изпитват, да пишат отсъствия. А той отговори: „Защо си мислите, че преподавателите могат да застанат срещу студентите?“. Часове нямаше.

Относно партиите – когато от СДС видяха, че нещата се случват без техния контрол, Иван Костов дойде в университета и се опита да назначи алтернативно ръководство на протеста. Ние му заявихме, че няма да излезе от сградата, ако не разпусне своя щаб. Той разбра веднага. Никой от нас не е искал да бъде функционер на партия. Всички лидери на протеста бяхме подписали декларация, че няма да участваме в партии. И така стана – от десетките студенти само един продължи с партийна кариера и то на средно ниво.

Тогава имаше ясно разграничение в политиката – БСП или ОДС. За нас нямаше спор, че сме на страната на ОДС.

#: Какво липсва на сегашните протести и окупации?

В: Липсва организация. Всяка революция си има технология. Сега се пренебрегват дребни технологични фактори. Не е възможен политически протест без говорене например. Най-силните протести тази година бяха, когато студентите застанаха на стълбите и излъчваха послания.

Сега барабаните заглушиха говоренето. Една от причините протестите да не се разраснат в малките населени места е, че на хората им е трудно да формулират какво точно искат протестиращите.

#: Ще споменеш ли някой интересен момент от протестите през 97-ма, който е останал извън обективите?

В: На 4 февруари се бяхме събрали в щаба и решавахме какво ще правим. Тогава някой дойде и каза: „Жан Виденов върна мандата“. Помислихме го за поредния шегаджия. След малко влезе друг и каза: „Айде бе, какво правите тук, комунистите паднаха, излизайте“. Общо взето разбрахме последни за върнатия мандат.

#: Как си представяте бъдещето на България?

В: Представяме си, че ще има тежки реформи, ще издържим 3-4 години и България ще бъде европейска страна. Много от нещата все пак се случиха. Но много от очакванията ни не се сбъднаха. СДС се уплаши и не извърши ключови реформи.

Ето още една разлика между тогавашните и сегашните протести – моделът „доверие в една партия“ вече е изчерпан. Всяка една партия може да направи правилни и грешни ходове. Сегашните студенти искат да наложат такива правила, които нито една партия да не може да наруши, независимо коя е тя. Това е много по-голямо от онова, което правихме ние.

#: Вие като студенти имаше ли подкрепата на цялото общество? В момента сме свидетели на разделение на обществото.

В: Тогава имаше разделение, имаше принципен сблъсък между комунизма и демокрацията. И въпреки глад и пълното сриване на Жан Виденов на изборите през 1997 г. БСП взе много повече гласове, отколкото през 2013 г. В момента не мисля, че има разделение. Не съм видял още човек, който да казва: „Аз искам олигархията да ме управлява. Искам да живея в беззаконие“. Единственият спор е коя партия и кой лидер може да осъществи политиката, която всички хора желаят.

#: Като опитен в бунтовете, какво е посланието ти към днешните протестиращи?

В: Да не се отчайват. От тях зависи всичко. В момента те са силата, която може да промени обществото. Всяко поколение има своята революция. Ние каквото свършихме – свършихме. Направихме нашата малка крачка. Сега те трябва да направят своята. България в продължение на 15 години беше такава, каквато се роди през 1997 г. Не беше идеална, но беше много по-добра от България през 1990 – 1996 г. После този модел се изчерпа и дойде следващата революция. И в следващите 15 години ще бъде такава, каквато ще се роди през 2013/2014 г.#

Интервюто взе Васил Димитров

Борба

Христо Ботев

В тъги, в неволи младост минава,
кръвта се ядно в жили вълнува,
погледът мрачен, умът не види
добро ли, зло ли насреща иде...
На душа лежат спомени тежки,
злобна ги памет често повтаря,
в гърди ни любов, ни капка вяра,
нито надежда от сн мъртвешки
да можеш свестен човек събуди!
Свестните у нас считат за луди,
глупецът вредом всеки почита:
„Богат е“, казва, пък го не пита
колко е души изгорил живи,
сироти колко той е ограбил
и пред олтарят бога измамил
с молитви, с клетви, с думи лъжливи.
И на обществен тоя мъчител
и поп, и черква с вяра слугуват;
нему се кланя дивак учител,
и с вестникарин зайдно мъдруват,
че страх от бога било начало
на сяка мъдрост... Туй е казало
стадо от вълци във овчи кожи,
камък основен за да положи
на лъжи свети, а ум човешки

да скове навек в окови тежки!
Соломон, тоя тиран развратен,
отдавна в раят найде запратен,
със своите притчи между светците,
казал е глупост между глупците,
и неяс светът до днес повтаря –
„Бой се от бога, почитай царя!“
Свещена глупост! Векове цели
разум и совест с нея се борят;
борци са в мъки, в неволи мрели,
но кажи, що са могли да сторят!
Светът, привикнал хомот да влачи,
тиранство и зло и до днес тачи;
тежка желязна ръка целува,
лъжливи уста слуша с вяра:
млъчи, моли се, кога те бият,
кожата ти да одере звярът
и кръвта да ти змии изпият,
на бога само ти се надявай:
„Боже, помилуй – грешен съм азе“
думай, моли се и твърдо вярвай –
бог не наказва, когото мрази...
Тъй върви светът! Лъжа и робство
на тая пуста земя царува!
И като залог из род в потомство
ден и нощ – вечно тук преминува.
И в това царство кърваво, грешно,
царство на подлост, разврат и сълзи,
царство на скърби – зло безконечно!
кипи борбата и с стъпки бързи
върви към своят свещени конец...
Ще викнем ние: „Хляб или свинец!“

От социалните мрежи

Константин Павлов-Комитата

След интервюто в Нова телевизия дадох интервю и на немски журналист, на стълбите на паметника на Цар Освободител. Докато си говорехме, към нас се приближи полиция. Поглеждам го въпросително.

– Интервю ли давате? – пита.

– Да.

– Добре, като свършите.

Отдалечава се.

– Какво искате? – пита журналистът.

– Пита дали давам интервю.

– Защо?

– Добър въпрос.

Приключваме с интервюто и полицията се приближава отново.

– Какво имате в раницата?

– Да я отворя ли?

– Да.

Започвам да вадя отговорите.

– Ето това са ми кабелите за компютъра. Ето това ми е компютърът. Това е допълнителна батерия. Момент, а тук...

– Достатъчно.

– Ама чакайте, имам още неща в раницата.

– Е щом носите компютър, няма нужда да показвате повече.

– Добре.

Отдалечава се. Журналистът мига на парцали.

– Защо те проверяват?

– Съмнителен съм.

– Защо?

– Ами не ме ли виждаш. Говоря с чужденци на английски,

нося раница. Ти, като чужденец, си съмнителен.

– Шегуваш се.

– Да, но не много.

Момчил Петров

Така, понеже Йордан Цонев повтаря лъжата на Орешарски от тази седмица, че в края на годината държавният дълг бил 14,1 млрд., а в края на управлението на ГЕРБ – края на февруари – дългът бил 14,4 млрд., т.е. дългът от 900 млн. одобрен на летната актуализация не бил увеличил задлъжнялостта, ерго предвидените за тази година 4,5 млрд. няма да увеличат задлъжнялостта...

Хора, тези са ужасяващи мошеници и час по-скоро трябва да бъдат прогонени.

В последните седмици на своето управление ГЕРБ изтегли 1 млрд. заем, за да угоди на зърнарите, заради което и Дянков подаде оставка (той искаше субсидия да се изплати без да се тегли дълг, когато бюджетът натрупа приходи покрай данъчната кампания април). Но този 1 млрд. е реално допълване от ЕК, което се възстановява от Брюксел 45 дни след извършването му. Реално когато в края на май Орешарски е станал премиер, държавният дълг вече е бил 13,4 млрд., защото този милиард вече е бил възстановен, а тегленият лятото заем нетно е увеличил дълга.

Много опасни и изпечени лъжци, много неграмотни журналисти, които не ги заковават – тези просто са в състояние да ни потопят в дългово блато и тази година правят решителна стъпка в такава посока.

ЛИЦАТА В ПАРЛАМЕНТА

В рубриката „Лицата в Парламента“ показваме физиономията на нашите „представители“. Често при излизане от сесия или комисии ние не знаем дали пред нас е депутат или обикновен чиновник или експерт. Нека всеки един да познава „избраниците“ ни и при среща с тях да им каже лично какво мисли за управлението на страната и какви идеи има за бъдещето на България. Нека тези хора най-после излязат от анонимност и да запомнят своите отговорности на депутати в българско Народно събрание. Нека помнят, че с голямата власт идва и голямата отговорност и отчетност пред истинския суверен на властта в България – народа!

(Снимките са взети от сайта на Народно събрание.)

ГАЛЕН СИМЕОНОВ МОНЕВ

Дата на раждане: 18.04.1986 г., Стара Загора
Езици: английски, немски
Избран с политическа сила: ПП „Атака“ 7,30%
Изборен район: 29-ХАСКОВО
E-mail: galen.monev@parliament.bg

ГАЛИНА СТЕФАНОВА МИЛЕВА-ГЕОРГИЕВА

Дата на раждане: 11.08.1959 г. Кубрат
Професия: лекар
Езици: френски, руски
Избрана с политическа сила: ПП „ГЕРБ“ 30,54%
Изборен район: 2-БУРГАС
E-mail: galina.mileva@parliament.bg

Вестник Протест е част от Протестна мрежа (www.protestnamreja.bg) и се издава с доброволния труд на екипа:

Васил Димитров
Георги Илиев

Димо Господинов
Мартин Райчинов

Миряна Захариева
Михаела Лазарова

Момчил Петров
Радина Ралчева

Христо Йовев
Юлиан Собаджиев

Вестник „Протест“ разчита на теб, читателю, за своя тираж и разпространение. Той се финансира изцяло от доброволни дарения, отчет за които даваме на сайта на Протестна мрежа. Искаме вестникът да достигне до възможно повече хора, затова прочети и предай нататък. Разпечатвай и подари. Изпрати в електронен вид. Стани наш активен разпространител в твоя блок, квартал и град. Очакваме новини за протеста и от твоя град: vestnikprotest@gmail.com